

De fiets als inspirator

In september 2008 staat het leven van Wil Maas (38) volledig op zijn kop. Zijn vermoeidheid en misselijkheid blijken de tekenen te zijn van een tumor in de linker bijnier. Nog steeds is Wil niet de oude en slikt hij veel medicijnen. Het weerhoudt hem er niet van om in juni de sportieve uitdaging aan te gaan die Alpe d'HuZes heeft.

In juni 2010 wordt er bij Wil voor de tweede keer een uitzaaiing in zijn rechterlong verwijderd. Na deze operatie geeft zijn sportarts vanuit de Stichting Balans & Herstel - een revalidatieprogramma voor mensen met kanker in de vorm van lichaamstraining en educatie - het advies mee om voor een duursport te kiezen. De longarts spoort hem aan om voor een continue sport te kiezen. "In eerste instantie dacht ik: 'fietsen, dat is niks voor mij'. Daarvoor had ik altijd gevoetbald en getennist. Fietsen is een continue sport waarbij longinhoud een belangrijke rol speelt." Je zou misschien denken dat Wil daar de inhoud niet voor heeft omdat hij een kwart van zijn rechterlong kwijt is. Maar dat is niet zo. "Je longcapaciteit is voor een groot gedeelte te trainen. De longarts heeft mij verteld dat als je bij een gezond iemand al zijn longblaasjes zou opensnijden en de vierkante centimeters zou optellen, je een voetbalveld vol kan leggen. Dat betekent dat je een groot gedeelte van je longen niet of niet efficiënt gebruikt. Daarom is fietsen een goede methode om weer conditie te ontwikkelen." De eerste paar keer fietsen vielen Wil erg zwaar, maar al snel krijgt hij er steeds meer plezier in. Hij sluit zich aan bij wielervereniging TWC De Contente. "Ik kon eindelijk weer genieten van wat er om mee heen gebeurde. Via het ZLTO ben ik in contact gekomen met Mathee Kamp. Hij hield een lezing over Big Challenge; varkenshouderij tegen kanker. Dat vond ik zo'n indrukwekkend verhaal dat ik samen met Mathee, mijn vrouw en mijn arts heb besloten om mee te gaan doen aan Alpe d'HuZes. Er moest weer een nieuwe uitdaging komen, die had ik nodig."

Zeldzaam

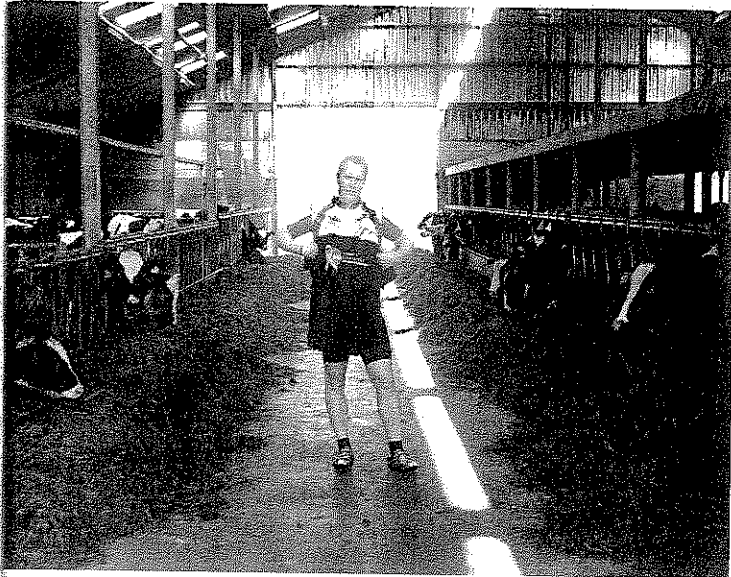
Terug naar het begin. Uit een echo en een CT-scan komt in september 2008 naar voren dat Wil in de linkerkant van zijn lichaam een grote tumor heeft van zo'n vijf bij twintig centimeter. Even ter vergelijking: dat is net zo groot als een

colaflesje. Via pathologie na de operatie blijkt dat er daarnaast iets verdachts zit in zijn rechterlong. Dan komt het hoge woord eruit: Wil lijdt aan een zeldzame kankersoort aan de bijnierschors. Jaarlijks wordt deze ziekte bij 'slechts' 20 tot 25 Nederlanders geconstateerd. Voor de goede orde: de twee bijnieren zorgen voor de hormoonhuishouding. In oktober 2008 moet de Eerselnaar onder het mes, een operatie waarbij de tumor wordt verwijderd. Nadat de eerste uitzaaiing is verwijderd mag Wil beginnen met de medicatie. Een volgende stap in het genezingsproces waar hij op dat moment naar uitkijkt. "Ik kon niet wachten om te beginnen met de medicatie. Ik dacht: dit is misschien wel mijn redding." Het medicijn heet lysochen met de werkzame stof DDT. Deze zorgt ervoor dat de kankerschilfertjes van de hoofd tumor, die uitzaaiingen kunnen veroorzaken, worden vernietigd. Nog steeds slikt hij dagelijks zo'n tien verschillende soorten pillen. "Je kunt mijn gesteldheid vergelijken met het gevoel dat je je continu griepig voelt. Als hier in de kamer een matras zou liggen, dan zou ik zo slapen. Ik heb gisteren gefietst en ik heb er nu nog de naweeën van. Mijn lichaam is volledig uitgeput en herstelt ge-woon veel minder snel."

In eerste instantie dacht ik:
'fietsen, dat is niks voor mij'

Wil Maas met fiets

Wil Maas in de stal

In april 2010 komen de artsen bij een van zijn vele controles voor de tweede keer een uitzaaïng tegen, weer aan de onderkant van zijn rechterlong. Na de operatie komt Wil in juni via het advies van de longarts voor het eerst in aanraking met de racefiets. Als we Wil vragen naar zijn verwachtingen voor Alpe d'HuZes, verschijnt er direct een glimlach op zijn gezicht. "Als ik ben weggeweest met de fiets, kom ik waggelend binnen. Dan ben ik echt afgebrand. De gedachte dat ik straks die berg omhoog fiets geeft mij heel veel motivatie. Met de sportarts en de internist heb ik afgesproken dat ik ga proberen om één keer de Alpe d'Huez op te rijden. Als ik me daarna nog goed voel, zou ik het eventueel nog eenmaal mogen doen. Maar één keer blijft wel het uitgangspunt." Voordat hij daadwerkelijk mee kan doen aan het evenement op 9 juni, moet hij eerst de uitslag van de driemaandelijkse CT-scan in mei afwachten. Als deze uitslag positief is - wat dus zou betekenen dat hij geen nieuwe uitzaaïng heeft - mag hij van de arts stoppen met zijn medicijnen. Wil - die thuis in Eersel samen met zijn vader en met behulp van een zzp'er die de koeien melkt een boerderij runt met 85 melkkoeien en 700 vleesvarkens - fietst tijdens Alpe d'HuZes mee

Zijn vrouw Désirée en
zijn drie kinderen gaan mee
om papa aan te moedigen
als hij op die grote dag
'de alpenreus'
gaat bedwingen

Ik zie nu al uit
naar het moment dat
ik boven kom op
de Alpe d'Huez

namens Big Challenge. Een team van tachtig fietsfanaten met een achtergrond in de varkenssector dat iedere maand bij elkaar komt. Om genoeg kilometers in de benen te hebben gaat Wil zo'n twee tot drie keer in de week (met De Contente) op pad. Voor de hoogtemeters is het Vlaamse en Limburgse heuvelgebied zijn trainingsbasis. Door mee te doen aan dit sportieve evenement wil hij - naast het geld inzamelen voor het kankerfonds - zijn drie kinderen laten zien 'dat papa meer is dan de papa die pillen slikt en vaak moe en ziek is'. Zijn

vrouw Désirée en zijn drie kinderen van vier, zes en acht jaar gaan daarom mee om papa aan te moedigen als hij op die grote dag 'de alpenreus' gaat bedwingen.

Depressie

Door het wielrennen heeft Wil een mooie manier gevonden om zowel lichamelijk als geestelijk weer de oude te worden. Tijdens zijn heftige ziekteperiode na het constateren van de bijnierschorskanker belandde hij in een zwart gat. "Ik werd depressief. Ik had nergens zin in en ik kon me nergens toe zetten. Zelfs het werk op de boerderij interesseerde me nog maar weinig. Waar ik het meeste moeite mee heb zijn de kinderen. Het fietsen heeft mij achteraf veel goed gedaan, en nog steeds." Het is zoals zijn vrouw Désirée het omschrijft: "Ineens zag je weer die glans in zijn ogen." Wat er door je heen gaat als je te horen krijgt dat je man kanker heeft is volgens Désirée bijna niet te bevatten: "De grond wordt onder je voeten weggeslagen. Alsof je op een moeras loopt en je ieder moment kunt verdrinken. De periode heeft Wil qua persoonlijkheid wel veranderd. Eerst was hij veel oppervlakkiger, nu is hij opener en meer geïnteresseerd." Wil: "Zoals het er nu naar uitziet, lijken wij er sterker zijn uitgekomen. We genieten meer en bewuster van het leven. Eerst was de werkdag van 's ochtends zes tot 's avonds elf uur, werken was mijn hobby. Inmiddels is fietsen wel mijn hobby geworden." Een zware 'Alpencol' bedwingen en dat terwijl je eigenlijk nog ziek bent en onder de medicijnen zit. Het zegt veel over het karakter van deze moedige Eerselnaar. Nu maar hopen dat de uitslag in mei positief is en dat het hem gaat lukken om boven te komen op de ruim 1900 meter hoge berg. Zelf heeft Wil er in elk geval vertrouwen in: "Ik zie nu al uit naar het moment dat ik boven kom op de Alpe d'Huez."

Voor meer achtergrondinformatie over het evenement Alpe d'HuZes, zie www.opgevenisgeenoptie.nl.